

Αλέξανδρος Κοτζιάς: "Το σοκάκι".

Ένας μεσήλικας αξιωματικός περνά το μήνα του μέλιτος στην Ιταλία με τη νεαρότατη και όμορφη σύζυγό του. Είναι και για τους δυο ένας γάμος αμοιβαίου συμφέροντος, προς χάριν μιας καριέρας βασισμένης στην αξιοπρέπεια.

Βιβλίο-υποθήκη, το κύκνειο άσμα του Αλέξανδρου Κοτζιά ανατέμνει τη μεταπολεμική ιστορία τα Ελλάδας, και πιο συγκεκριμένα την περίοδο του 1943-1973, που ο ίδιος ο συγγραφέας χαρακτήρισε ως τον "νεοελληνικό Τριαντακοντετή πόλεμο".

http://themisbooks.blogspot.gr/2012/11/blog-post_19.html

Αφιέρωμα στον Αλέξανδρο Κοτζιά, Στεργιόπουλος Κώστας, «Ο Αλέξανδρος Κοτζιάς και η «Πολιορκία» »

Ο Αλέξανδρος Κοτζιάς γεννήθηκε στην Αθήνα το 1926, ασχολήθηκε επαγγελματικά με τη δημοσιογραφία και πέθανε από ατύχημα στη Τζια τον Σεπτέμβριο του 1992, πέφτοντας από τρία περίπου μέτρα ύψος. Στη λογοτεχνία πρωτοεμφανίστηκε το 1943, μ' ένα διήγημα στο περιοδικό Μαθητικά Γράμματα. Άλλο ένα, με τίτλο «Η γυναίκα με τις ψεύτικες χάντρες», δημοσιεύτηκε στο πρώτο τεύχος του περιοδικού Νέος Λόγος τον Απρίλιο του 1947, ενώ τον Ιανουάριο του 1951 δημοσίεψε με το ψευδώνυμο Κ. Π. Αλεξάνδρου στο περιοδικό Στάχης ένα απόσπασμα από το δεύτερο μυθιστόρημά του. Την επίσημη όμως εμφάνισή του έκανε το 1953 με το μυθιστόρημα Πολιορκία, που την οριστική του μορφή πήρε αργότερα στη δεύτερη έκδοση το 1961, κι από τότε επανεκδίδεται χωρίς άλλες τροποποιήσεις.

Ακολούθησαν τα μυθιστορήματα: Μια σκοτεινή υπόθεση (1954, β' έκδ. αναθ. 1963, όμοιες και οι επόμενες), Ο Εωσφόρος (1959, β' έκδ. αναθ. 1981, όμοια και η επόμενη), Η απόπειρα (1964), Ο Γενναίος Τηλέμαχος (1972), Αντιποίησις Αρχής (1979) και Φανταστική περιπέτεια (1985), τα τέσσερα τελευταία χωρίς αναθεωρήσεις στις μετέπειτα εκδόσεις τους. Με τα επτά αυτά μυθιστορήματα, συμπληρώνεται η μυθιστορηματική παραγωγή του κι αρχίζει μια σειρά από ισάριθμες νουβέλες, που δεν πρόφτασε να τις γράψει όλες, με το γενικό τίτλο Τα Παιδιά του Κρόνου, όπου ο συγγραφέας εμφανίζει και πάλι σε κάθε μια τους κάποιο από τα δευτερεύοντα ή κι εντελώς διαβατικά πρόσωπα των αντίστοιχων κατά σειρά μυθιστορημάτων του, αλλά σε πρωταγωνιστικό αυτή τη φορά ρόλο. Κυκλοφόρησαν, όσο ζούσε, οι νουβέλες: Ιαγουάρος (1987), Η μηχανή (1989) και Ο πυγμάχος (1991), ενώ η τέταρτη, Το σοκάκι, τελειωμένη μόλις πριν απ' το θάνατό του, εκδόθηκε τον επόμενο χρόνο (1993). Συμπλήρωμα της πεζογραφίας του αποτελούν και τα ιστορικά αφηγήματα: Ο εθνικός διχασμός (1974), Η δίκη των έξι (1975) και Η νύχτα των μεγάλων μαχαιριών (1975).

Από τις άλλες του συγγραφικές επιδόσεις ιδιαίτερα αξιοσημείωτα είναι τα διάσπαρτα σε περιοδικά κι εφημερίδες κριτικά του κείμενα (στις εφημερίδες κάποτε και με το ψευδώνυμο Κ. Παναγιώτου), που ένα μέρος τους συγκέντρωσε στους τόμους:

Μεταπολεμικοί πεζογράφοι (1982), Αφηγηματικά (1984), Δοκιμιακά και άλλα (1986) και στο βιβλίο του για τον Παπαδιαμάντη Τα αθηναϊκά διηγήματα (1992). Αξιόλογο και πιο εκτεταμένο είναι και το μεταφραστικό του έργο. Έχει μεταφράσει: Οι φτωχοί (1954) και Μια αξιοθρήνητη ιστορία (1954) του Ντοστογιέφσκι, Ιστορία της Ελληνικής Επανάστασεως (1954) του Γεωργίου Φίνλεϋ, Το μηδέν και το άπειρον (1960) και Ο κομμισάριος και ο γιόγκι (1962) του Άρθουρ Κάισλερ, Η δίκη (1961) και Ο πύργος (1964) του Κάφκα, Ο Κωνσταντίνος και ο εκχριστιανισμός της Ευρώπης (1963) του Α. Τζόουνς, Αλέξανδρος ο Μέγας (1963) του Α. Μπερν, Και οι βιασταί αρπάζουσιν αυτήν (1965) της Φλάννερυ Ο'Κόννορ, Ο διάβολος στους λόφους (1969) του Τσέζαρε Παβέζε, Εγώ ο Κλαύδιος (1969) του Ρόμπερτ Γκρέηβς, Σαίξπηρ ο σύγχρονος μας (1970) του Γιαν Κοττ, Ο Σαίξπηρ και η εποχή του (1970) του Λούις Ράιτ, Η καταγωγή της γυναίκας (1976) της Ελέιν Μόργκαν, Ελένη (1983) του Νίκου Γκατζογιάννη, Οι μάχες του Κοξίνγκα (1984) του Τσικαμάτσου Μονζαεμόν και πολλά άλλα με ψευδώνυμο ή και ανώνυμα.

Εκτός απ' το έργο του το κριτικό και το μεταφραστικό, έχει γράψει και τρία θεατρικά έργα. Το ένα, Ενοικιάζεται δωμάτιον μετ' επίπλων, εκδόθηκε το 1962 και πρωτοανεβάστηκε από το «Ημικρατικό Θέατρο Πελοποννήσου» το 1980. Τ' άλλα δύο, Ο μονόλογος της Μαριάννας και Ορφέας και Ευρυδίκη, κυκλοφόρησαν δακτυλογραφημένα μαζί σε 70 φωτοαντίγραφα το 1988, και μοιράστηκαν στον θεατρικό κόσμο και σε μερικούς φίλους από το συγγραφέα. Το πρώτο παίχτηκε μάλιστα λίγο αργότερα κι από την Πέπη Οικονομοπούλου στο «Θέατρο της οδού Αντιοχείας». Στις πνευματικές του δραστηριότητες πρέπει να προσθέσουμε, τέλος, την επιμέλεια της εβδομαδιαίας φιλολογικής σελίδας στις εφημερίδες Μεσημβρινή (1961-1967) και Η Καθημερινή (1975-1982), καθώς και τη συμμετοχή του κατά το διάστημα της δικτατορίας στην εκδοτική αντιστασιακή ομάδα που δημοσίευσε τα Δεκαοχτώ Κείμενα (1970) και τα Νέα Κείμενα, 1 και 2 (1971) και στη συντακτική επιτροπή του περιοδικού Η Συνέχεια (1973). Ως διευθυντής, εξ άλλου, μετά την πτώση της χούντας, του Γραφείου Τύπου της Ελληνικής Πρεσβείας του Λονδίνου, διοργάνωσε τον Νοέμβριο του 1975 το μήνα προβολής της Ελληνικής Τέχνης, Λογοτεχνίας, Θεάτρου, Κινηματογράφου, Αρχιτεκτονικής και Επιστημών του Ανθρώπου.

Όλα αυτά, βέβαια, φωτίζουν κατά τον ένα ή τον άλλο τρόπο την προσωπικότητά του και ενισχύουν αναμφισβήτητα την όλη συγγραφική και πνευματική του παρουσία. Το κύριο βάρος όμως της προσφοράς του πέφτει σταθερά στην αφηγηματική πεζογραφία. Και πάλι, εκείνο από τα βιβλία του που αποτελεί όχι μονάχα ένα από τα πιο στέρεα επιτεύγματά του, αλλά και βασικό κλειδί για το μελετητή του έργου του είναι το πρώτο του μυθιστόρημα Πολιορκία, όπου υπάρχουν ήδη ή κυοφορούνται σε προχωρημένο στάδιο τα κυριότερα χαρακτηριστικά κι οι πυρήνες και της μετέπειτα αφηγηματικής παραγωγής του

<http://www.potheg.gr/ProjectDetails.aspx?id=1072&lan=1>